

ဝန်လင်း

Read on the move

အလွမ်းမြို့ဟောင်း၏
နောက်ကြောင်းရှာဖွေ

ဟိန်းဆက်သွင်

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

နိဒါန်း (သို့မဟုတ်) ၁၉၉၀

စကားတစ်စ၊ နားနှစ်ဝမှာ

ခါးလှသလား ...

စကား အသွင်၊ နားဝင် မမြဲ

ယခင်ကလို ...

စကား မပြန်၊ မကြားဟန်နဲ့၊

ထား၊ ချန် .. လျစ်လျူ၊ မြတ်နိုးသူသို့

ကြည်ဖြူ မြွက်ကြား၊ အသနားခံ

အားမာန် .. ထိန်း၊ တင်း၊ လည်စင်း .. ဦး၊ မော့

ဖြေလျော့ မာန၊ ထာဝရတိုင် ...

ကာလ နွေ .. လမ်း၊ လက်တကမ်းမှာ

ရေချမ်း တစ်ပေါက်၊ မျှော်၊ ထောက် .. တောင့်တ

စောင့်သမျှလည်း ...

ကြောင့်ကြ မရွှင်၊ နွေရင်ခွင်ကို

တမင် မကြည့်၊ မမြင်ဘိမှ ...

ခင်သည့် ရက် ဝေး၊ ဟိုး ... ရှေးရှေးက

နွေးထွေး၊ ပြီး၊ ရယ်၊ မေ့ ... မလွယ်သော

တွယ်တာ ခင်မင်၊ သံယောဇဉ်ကို

သခင်၊ ဖြတ်မှန်း သိတော့သည်။

အခန်း - (၀)

ကံ့ကော်မြေ၏ ဆောင်းဦး နံနက်ခင်းသည် လွန်စွာ ကျက်သရေ ရှိလှသည်။ ဟေမာန်ဦး ကာလမို့ တက္ကသိုလ် ဝန်းကျင်ဝယ် နှင်းငွေ့မှုန်ရီ ရစ်သိုင်းလျက် ရှိနေပေသည်။

စိမ်းစိုသော ကံ့ကော်ပင်တန်း၊ ဖြောင့်တန်းရှည်လျားသော အဓိပတိ လမ်းနှင့် ထည်ဝါခန့်ညားသည့် (Main) သုံးထပ် ကျောင်းဆောင်ကြီး ... စသည် စသည် ခြွေရံသင်းပင်း တန်ဆာခင်းအပ်သော မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်ကြီးသည် နေ့တစ်နေ့၏ အစဦး သမယ၊ နံနက်ချိန်ခါ ကာလ၌ ... ကျက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်း လွန်းသည်ထင်။ ထိုသို့ ... မင်္ဂလာရှိသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်၏ နံနက်ခင်း တစ်ခုသည်ပင် တက္ကသီလာ၏ ကျက်သရေဆောင် ကံ့ကော်တောအလယ်၊ ကံ့ကော်ပင်တန်းများ အလွန်၊ လမ်းကလေးအတိုင်း ဣန္ဒြေရစွာ ဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာသော မိန်းမချောလေးတစ်ဦးကြောင့် ပို၍ ပို၍ တင့်တယ်သွားလေသည်။

ထို ... ကျောင်းသူ မိန်းမချောလေးသည် စာအုပ်အချို့အား လက်ဝယ် ပွေ့ပိုက်လျက်၊ အတန်းရှိရာ (Main) သုံးထပ် ကျောင်းဆောင်ရှိသို့ ဦးတည်လျက်၊ တည်ငြိမ်စွာ လျှောက်လှမ်းသွားနေလေ၏ ။

နံနက်ခင်းသည် တဆိတ် တိမ်းညွတ် ယစ်မှုးဖွယ်ရာ ကောင်းနေသည်။

ထို ကျောင်းသူ မိန်းမချောလေးသည် အချောအလှများ စုဝေးရာ တက္ကသိုလ် ကျောင်း၏ ကညာပျိုများအနက်၊ အလှဂုဏ် သတင်းမွှေးသော ပန်းကလေး တစ်ပွင့်လည်း ဖြစ်ပေ၏ ။ သူ့မိဘများမှာ မော်လမြိုင်မြို့၏ လူချမ်းသာ စာရင်းဝယ် ထိပ်ဆုံးက ရပ်တည်နေသော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များ ဖြစ်ကြသလို သူကလည်း ပန်းမျိုးစုံတို့ အလယ်မှာမှ ပို၍ မွှေးပျံ့သော ပန်းဘုရင်မလေး တစ်ပါးပင်ဖြစ်၏ ။ တက္ကသီလာ၏ လှဇကရီ တစ်ပါး ၊ ပုရိသတို့၏ အိမ်မက်ဦးကို

ရစ်မှူးညို့ငင်နိုင်သည့် သခင်မဖုရား၊ သို့ပေမယ့် ... သူက ချစ်ရေးဆိုသူများသည့်တိုင် မည်သူ့ကိုမျှ ပြန်မချစ်၊ ပြန်မကြိုက်။

သူ့ အချစ်ပန်းကို အရလှမ်းရန် ချဉ်းကပ်လာသူ မြောက်များစွာ ရှိသည့်တိုင်၊ မည်သူ့ကိုမှ အရေးပြန်မလုပ်။ တူသည် တန်သည် မထင်၍ လား၊ ရည်းစားသနာကိစ္စကို စိတ်မဝင်စား၍ လားတော့ မသိ။ ယခုထိတိုင် ချစ်သူရည်းစား မရှိသေး။ သူ့အပါးတွင် ခစား၍ သူ့မျက်နှာအား မော်ဖူးလိုသည့် အမျိုးကောင်းသားတို့သည်လည်း နောက်ဆုတ် တပ်လန့် ပြေးကြရသည်လည်း မနည်း။ ယခုထိတိုင် ဇွဲမလျှော့ဘဲ... ချစ်ပွဲ နှံ့ဆင်လိုသူတို့သည်လည်း တပုံတပင် ရှိနေသေးသည်။ သို့သော်လည်း မချောလေးကတော့ အသည်းမာနေဆဲ။ ထို့ကြောင့် ... သူ့အား ပုရိသတို့က မာနခဲလေးဟု တညီတညွတ်တည်း သတ်မှတ်ထားကြပေတော့သည်။

ထိုနံနက်ခင်းတွင်လည်း သူလာရာ လမ်းတွင် ရန်ခုန် လှိုက်မောစွာဖြင့် မျှော်လင့် စောင့်စားနေသော မထင်မရှား ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက် ရှိနေပြန်ပါ၏ ။

"မမလှိုင် ..."

ကံ့ကော်ပင်တန်း နောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်။ သူက အမည်နာမတစ်ခုကို မြည်တမ်း ခေါ်ဆို၏ ။ သို့သော်လည်း မိန်းမချောလေးမှာမည်သို့မျှ ထူးခြားစွာ ခံစားရဟန် မပေါ်။

"မမလှိုင် ... ကျွန်တော် စကားနည်းနည်းလောက် ပြောလို့ ရမလားဟင်"

ဟု ကျောင်းသားလေး မေး၏ ။ သူ မေးသော စကားသံမှာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးခြင်း အငွေ့အသက်များ ပါဝင်နေသည်။ မိန်းမချောလေးက သူ့စကားအား ဂရုမထားဘဲ ဆက်လျှောက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်သည်။

ကျောင်းသားလေးက မိန်းမချောလေး ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်သည်။

"နင် ဘာလုပ်တာလဲ ... ရှေ့က ဖယ်စမ်း"

ဟု တင်းမာစွာဖြင့် မိန်းမချောလေး ပြော၏ ။ ကျောင်းသားလေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးပင်စွာ ချလျက် ...

"စကားပြောခွင့်လေး ရဖို့ကို မျှော်လင့်ခဲ့ရပေါင်းများပြီမို့ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ပဲ တောင်းဆိုပါရစေတော့ မမလှိုင်"

"ကျစ် ..."

ကျောင်းသူ မိန်းမချောလေးက ကျောင်းသားလေးအား စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း

"ကဲ ... ပြော ... နင် ငါ့ကို ဘာပြောချင်တာလဲ"

ကျောင်းသားလေးသည် မျက်နှာ ဝင်းလက် ရွှင်ပြသွား၏ ။

"မမလှိုင်ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်" ဟု မဝံ့မရဲဖြင့် ကျောင်းသားလေးက ရင်ဖွင့်စကား ဆို၏ ။ သူ့စကားအဆုံး၌ မမလှိုင်ဟု အခေါ်ခရံ သော ကျောင်းသူ မိန်းမချောလေးသည် ဟာသပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ သဘောကျစွာ ရယ်မော၏ ။ ပြီးနောက် ...

"ကဲ ... မင်း ပြောချင်တာ ဒါပဲလား"

ကျောင်းသားလေးသည် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမည်မသိ ဖြစ်သွားရ၏ ။

နောက်မှ သတိဝင်လာကာ ...

"မပြီးသေးဘူး မမလှိုင် .. ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မမလှိုင်ကို ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီးပါ။ မမလှိုင်ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်။ ကျွန်တော် စကား

သိပ်မပြောတတ်ဘူး မမလှိုင်။ မမလှိုင်အနားက အခြားယောက်ျားတွေလို ရည်းစားစကားကို ဖွဲ့နွဲ့ပြီး မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော် မှန်ရာကိုပဲ ဝန်ခံပါရစေ။ မမလှိုင်ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်။ ဒီစကားကို နားခါးမသွားဘူးဆိုရင် ထပ်ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်လေ .. မမလှိုင်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ "

ကျောင်းသားလေး၏ စကားအဆုံး ကျောင်းသူ မိန်းမလှလေး၏ မျက်နှာလေးသည် ရှုံ့မဲ့သွားလေ၏ ။ ပြီးနောက် ... စူးရဲ စိုးရွှန်းသော ပန်းဆီရောင် နှုတ်ခမ်းလေးသည် တွန့်ကွေးသည် ဆိုရုံမျှ ပြီးသွားပြန်သည်။ ထိုအပြီးသည် အမည်ပေးရန် ခက်ခဲစွာ လှပသည်။ လှပလွန်းသည်ဟု ကျောင်းသားလေးသည် ထင်၏ ။

"ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့် ချစ်စကားကို လက်ခံစဉ်းစားပေးပါနော် ... မမလှိုင်" ဟု ကျောင်းသားလေးက တောင်းပန် တိုးလျှိုးသော အသံနားခံသည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ကျောင်းသူလေးသည် သူ့ကို တွန်းဖယ်၍ ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်ရန်ပြင်သည်။ ကျောင်းသားလေးကလည်း မခေပါ။ အတင်း ပြေးလိုက်ပြီး ကျောင်းသူလေး ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

"နင် ... နင် ... ဘာလုပ်တာလဲ"

ကျောင်းသူလေးက ထိတ်လန့်တကြားမေ၏ ။ ကျောင်းသားလေးသည် ကျောင်းသူလေးကို ကြည့်လျက် ခပ်ဖွဖွ ပြီးရင်း ...

"ကျွန်တော့် ရင်ထဲက အချစ်ကို၊ မမလှိုင် ယုံကြည်စေဖို့ ... ဒီနေရာမှာပဲ သစ္စာပြုပါရစေ"

ဟု တီးတိုး ပြောသည်။

"ချောက် ..."

သေးငယ် ချွန်မြသည့် မောင်းချဓားတိုလေးသည် နေရောင် အောက်တွင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကျောင်းသားလေးသည် သူ၏ လက်ဝဲလက်အား ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

"မမလှိုင်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ထိ ချစ်သလဲ၊ ဘယ်လို ချစ်သလဲ ဆိုတာ သက်သေပြပြီး သစ္စာဆိုပါ့မယ်"

လက်ျာလက်မှာ ကိုင်ထားသည့် ဓားသွားသည် လက်ဝဲလက်ဖျံသား အတွင်း တစ်လက်မခန့် နစ်မြုပ် စူးဝင်သွား၏။ ထိုနေရာမှ ရဲစွေးသော သွေးတို့ ပွတ်ခနဲ ယိုစီးထွက်ကျလာသည်။ သူ တစ်ချက်မှာ တွန့်မသွား။ ကျောင်းသူလေးသည် ကျောင်းသားလေး၏ အပြုအမူ ကြောင့် အထိတ်တလန့် အာမေဍိတ်သံ ထွက်ကျသွားသည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းသားလေးအား မျက်လုံးလေး ဝိုင်းစက်လျက် ငေးကြောင် ကြည့်နေလေသည်။

ကျောင်းသားလေးသည် လက်ယာလက်ဖြင့် ဓားကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။ နီစွေးသည့်သွေးများ လက်ဖျံဒဏ်ရာမှ ဒလဟော စီးကျနေလေပြီ။

အချစ်၏ တန်ခိုးစွမ်းပကားကြောင့်သူ အပြိုးမျှပင် မပျက်။ ကျောင်းသားလေး သည် သူ့လက်မှ ဒဏ်ရာကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ကျွန်တော့်ရဲ့ သွေးနဲ့ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိတဲ့၊ ဟောဒီ ...မဟာ ပထဝီမြေကြီးကို သက်သေတည်ပြီး သစ္စာပြုပါတယ် မမလှိုင်၊ မမလှိုင်ကို ကျွန်တော်အဲ့လောက်ထိ ချစ်ခဲ့တာပါ ဒီတစ်သက်၊ ဒီဘဝ၊ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ဖြစ်၊ မမလှိုင်က လွဲပြီး၊ အခြား ဘယ်မိန်းမကိုမှ ပြောင်းမချစ်တော့ဘူး ဆိုတာကိုလည်း ဒီသွေး၊ ဒီမြေကြီးကို သက်သေတည်ပြီး သစ္စာဆိုပါတယ်"

ပြောပြီး ကျောင်းသူ မိန်းမချောလေး၏ မျက်နှာတော်ကို
မော်ဖူးပြန်သည်။

လက်မှ သွေးစက်တို့သည် သက်သေတည် သစ္စာပြုရာ
မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်သို့ တစက်စက် ... ယိုစီး ... ကျဆင်းနေကြ၏ ။
ကျောင်းသားလေးသည် ဓားတိုလေးကို လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

"ခုလို ကျွန်တော်ပြောသမျှ နားထောင်ပေးတဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမလှိုင်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် လုပ်ရပ်ကြောင့် မမလှိုင်
စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားခဲ့မယ် ဆိုရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ ပေးပါလို့
တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် .. အူကြောင်ကြောင် ချာတိတ်တစ်ကောင်ရဲ့
ဟာသ ပြကွက်တစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ပေးပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ"

သွေးများ ရဲနေသည့် လက်ဝဲလက်ကို လက်ယာလက်ဖြင့်
ထိန်းကိုင်လျက် ကျောင်းသားလေး လှည့်ထွက်သည်။

"ဟိတ် ... ခဏ နေဦး"

ကျောင်းသားလေး ခြေအစုံ တုန့်ခနဲ ရပ်တန့်သွားကာ
ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

"သိပ် နာသွားသလားဟင်"

ဟု ကျောင်းသူလေး မေးသည်။ ကျောင်းသားလေးသည် ဘာမျှ
ပြန်မပြော နိုင်သေးဘဲ နှုတ်ဆွံ့စွာ ငေးမော ကြည့်နေစဉ် ...

"ရော့ ..."

"ဟင် ..."

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက် သင်းရနံ့တစ်မျိုး စွဲငြိနေလေသည့်
လက်ကိုင်ပဝါလေး တစ်ထည်ကို ကမ်းပေးသည်။

ကျောင်းသားလေးသည် ငေးကြောင်နေရာမှ သတိဝင်လာကာ
ကျောင်းသူလေး ကမ်းပေးသည့် ပဝါကို လှမ်းယူသည်။

"သွေးထွက်များသွားရင် မကောင်းဘူး အဲဒီ ပဝါနဲ့ ဒဏ်ရာကို
စည်းထားလိုက်"

ကျောင်းသားလေးမှာ ပဝါကိုတစ်လှည့်၊ ကျောင်းသူလေးကိုတစ်လှည့်၊
ဒဏ်ရာကို တစ်လှည့် ကြည့်နေမိသည်။

"ကဲ ... ပေး ... ပေး ... ဒုက္ခပါပဲ"

လက်ကိုင် ပဝါလေးသည် ကျောင်းသူလက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားလေ၏ ။
ပြီးနောက် ကျောင်းသားလေး၏ လက်မှဒဏ်ရာကို ပဝါလေးဖြင့် ဂရုတစိုက်
စည်းနှောင်ပေးသည်။

ကျောင်းသားလေးသည် သူ့လက်ဒဏ်ရာကို နှောင်ပတ်ထားသည့်
ပဝါလေးတွင် သွေး များစွန်းပေသွားသည်ကို ငေးရီကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကျောင်းသူ
မိန်းမချောလေးသည် သူ့အနီးမှ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားလေးသည် အံ့အားသင့်ခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊
ကြည်နူးဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ဇေဝေဝါဖြစ်ခြင်း၊ စသည့် ခံစားမှု များစွာဖြင့်
ကံ့ကော်ပင်တန်း လွမ်းတောအုပ်အလယ်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း ကျန်နေရစ်ခဲ့၏ ။

သူသည် အိပ်မက်မှ နိုးထလာရသူ ပမာ ခံစားနေရသည်။ သေသေချာချာ
သူသိသွားသည်ကတော့ အိမ်မက်မဟုတ်။ အိပ်မက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး

နှစ်ပေါင်း (၂၀)ကျော် ကြံ့မြဲနေ့ရက် ...

အပိုင်း - (၁)

အခန်း - (၁)

"ဟား ... လန်းလှချည်လား ပြေရန်၊ ဘာလဲ ... တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ မင်းရဲ့လေးလေး ဝယ်ပေးလိုက်တာလားကွ"

အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မေးသည်။ သူပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
ထွန်းအောင်ကျော်ကတော့ အသစ်စက်စက် သူ့စီးတော်ယဉ်ကို မျက်လုံးပြူးဖြင့်
လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း မိုက်တယ်ကွာ ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်ကို သူ ကြားလိုက်မိသည်။

"တောက် ... မင်းရဲ့ ဘီးကြီးနဲ့ ယှဉ်လိုက်တော့ ငါ့ ငါးမြွေထိုးလေး
တော်တော် သိမ်ငယ်သွားရှာတယ်။ အားလုံး ဘယ်လောက် ထိသွားသလဲ ပြေရန်"

သူက ခေါင်းကို ခါရင်း ...

"လေးလေးကောင်းဘာသာ အစအဆုံး လုပ်လာတာကွ၊ ငါက
အဆင်သင့်စီးရုံပဲ။ ဘယ်လောက်ကျသလဲ၊ ဘယ်လို ရှာလာသလဲ ငါ မသိဘူး"

"မင်းဟာက ဘယ်လိုတုန်းကွ၊ ကိုယ်စီးမယ့် ဆိုင်ကယ်ကို
ဘယ်လောက်နဲ့ ဝယ်ခဲ့မှန်းတောင် မသိရတဲ့ ဘဝပါလား" ဟု ထွန်းအောင်ကျော်
ညည်းညူသည်။

သူက လက်ကာပြလိုက်ကာ ...

"ငါ့ လေးလေးကောင်း အကြောင်းလည်း မင်းတို့ သိရဲ့သားနဲ့ကွာ၊ သူက
ငါ့ကို ဆိုင်ကယ်လ်သော့နဲ့ လိုင်စင် ပေးတယ်။ ပြီးတော့ မင်း ကျောင်းတက်ရင် စီးဖို့
... ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရောက်လာပြီ၊ သွားကြည့်ဆိုပြီး လစ်သွားရောကွ။
ကဲ ... ငါက ဘယ်လို မေးရဦးမှာလဲ။ မေးနေလည်း ဖြေမှာမဟုတ်တော့
မေးမနေတော့ဘူး။ အဓိက၊ က စီးရဖို့ပဲကွာ၊ မဟုတ်လား"

"အေးပါကွာ၊ မင်း လေးလေးကောင်းကတော့

တဇောက်ကန်းကြီးဆိုတာ ငါတို့ သိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီဘီးကြီးနဲ့
ကျောင်းတက်ရင် မင်းတော့ ဖော်ကြည့်ဘဲ ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ဟာဟ"

သူရိန်၏ အားကျသံ နှောကာ ပြောသောစကား။ သူ .. ဘာမှ
မပြောတော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်လ်သော့ကို လက်မှာ လှည့်ကစားနေလိုက်သည်။
ထွန်းအောင်ကျော်ကတော့

ဆိုင်ကယ်လ်အောက်ကို ငုံ့ချောင်းနေရင်း ...

"ပါကင်ကြီး ဆွဲလာတာကွ၊ တစ်စီးလုံး ဝင်းစက်နေတာပဲ။

အားကျသကွာ။ အနည်းဆုံးတော့ (၇၀)ကျော်လောက်ထိမှာပဲ " ဟု ရေရွတ်သည်။
သူရိန်ကမူ Super Four ဘီးကြီးကို တစ်လှည့်၊ နံဘေးမှ ငါးမြွေထိုးဘီးလေးကို
တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း စုတ်တသတ်သတ်ဖြစ်လိုက်၊ ခေါးခါလိုက်ဖြင့် အလုပ်များနေ၏
။

အတန်ကြာသောအခါ သူရိန်က သူ့အနီး ကပ်လာကာ ...

"ကဲ ... ငါတို့ သူငယ်ချင်းကြီးရဲ့ ဆိုင်ကယ် အသစ်ကြီး ဖွင့်ပွဲ
အခမ်းအနားကို ဘယ်ဆိုင်မှာ ကျင်းပကြမလဲကွာ" ဟု စကားစလာသည်။ သူက
အသာရယ်ရင်း ...

"ဘီယာဆိုင် ကလွဲရင် ကြိုက်တဲ့ ဆိုင်ကိုသွားကွာ၊ စားနိုင်သလောက်
စား၊ ငါ မင်းတို့ကို သဒ္ဓါ ပါတယ်ကွ "

သူ့စကားကြောင့် သူ့ဆိုင်ကယ်လ် အင်ဂျင်တုံးအောက်ကို
အသည်းအသန် ငုံ့ချောင်းနေသော ထွန်းအောင်ကျော်သည် အစာသံကြားသည်နှင့်
ခေါင်းထောင်လာကာ

"ဒါမှ ပြေရန်ကောင်းကွ၊ အိမ်က ထမင်းမစားလာတာနဲ့ ဟန်အကျပဲ"

"ချယ်ရီရိပ်ကို သွားမယ်၊ ဗိုက်ကားအောင် စားမယ်၊ အဲဒီ မှာ

အစားအသောက် ကောင်းတယ်"

သူရိန်က ထောက်ခံသည်။

သူက Super Four ပေါ်တက်လိုက်ပြီး စက်နှိုးကာ လီဗာ
ကစားလိုက်တော့

"ဟာ ... ရေရေလည်လည်ပဲကွာ၊ စက်သံကိုက လူရိန်စေတဲ့ကောင်ကြီး"

ဟု သူရိန် ထအော်သည်။ သူသည် အသာပြီးရင်း ကလပ်ကို လွှတ်ကာ

ဂီယာချိန်းပြီး မောင်းထွက်သည်။ လီဗာကို တစ်ချက်နှစ်ချက်
ပုတ်လိုက်သည်နှင့် ကပ်လျက် လိုက်ပါလာသည့် သူရိန် ငါးမြွေထိုးကလေး
ခပ်ဝေးဝေးမှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ သူ တကယ်ကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေပါ၏ ။

ကျေးဇူး အထူးတင်ပါသည် လေးလေးကောင်း။

ပြေရန်ကောင်းဟု အမည်ရသော သူသည် မွန်ပြည်နယ်ရှိ
မြို့ကလေးတစ်မြို့၌ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးမိုးကောင်းနှင့်အတူ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။
သူ့မှာ ခင်တွယ်စရာ ဆွေမျိုးသားချင်းဟူ၍ သည်ဦးလေးတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။
သူ့မိဘ နှစ်ပါးသည် သူ ငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြသည်။ မှတ်မှတ်ရရ .. သူ
မူကြိုနေသည့် အရွယ်မှာပင် ဖြစ်သည်။

ထိုမှ စ၍ မိဘမဲ့သားလေး သူ့ကို လေးလေးကောင်းကပင် မွေး စားပြီး
ပြုစု ထိန်းကျောင်းခဲ့၏ ။ ထို့ကြောင့် သူသည် လေးလေးကောင်းကို အဖေကဲ့သို့
တစ်မျိုး၊ အမေကဲ့သို့ တစ်ဖုံ၊ ဦးလေးကဲ့သို့ တစ်သွယ်၊ ချစ်ခင် တွယ်တာခဲ့ရသည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ လေးလေးကောင်းဟု ခေါ်သော ဦးမိုးကောင်းသည်

လူတစ်မျိုး ဖြစ်၏။ နားလည်ရ အတော်ခက်သော လူတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ သူ့ကို လေးလေး ကောင်းနှင့် သူ့အကြားတွင် နားမလည်နိုင်သော ပဟေဠိ အတော်များများ ရှိနေပြန်သည်။ လတ်တလော အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာတစ်ခုကို ပြရမည်ဆိုလျှင် ... သူသည် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး (၃)ဘာသာဖြင့် ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး မြန်မာပြည်ရှိ တက္ကသိုလ် အတော်များများထဲမှာ နှစ်သက်ရာ တက္ကသိုလ်ကို ရွေးချယ်တက်ရောက်နိုင်ခဲ့ပါသော်လည်း လေးလေးကောင်းက သူ့အား မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်မှာပင် Day ကျောင်းသားအဖြစ် တက်နိုင်မည်လားဟု မေးလာခဲ့သည်။ အတင်းအကျပ် စေခိုင်းခြင်းမျိုး မဟုတ်ခဲ့သော်လည်း လေးလေးကောင်း တက်စေချင်သည့်မော်လမြိုင် တက္ကသိုလ်မှာ Day ကျောင်းသားအဖြစ် ကြည်ကြည် ဖြူဖြူပင် ခေါင်းညိတ် သဘောတူခဲ့သည်။ ထိုအခါ လေးလေးကောင်း၏ မျက်နှာတွင် တွေ့ရခဲ့သော အပြုံးတစ်ခုကို သူမြင်ခွင့် ရခဲ့သည်။ သည့်အတွက် သူကြည်နူးရသည်။

သူ့ လေးလေးကောင်းသည် ပြုံးခဲ ရယ်ခဲလှသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့ သဘောတူညီချက်အတွက် လေးလေးကောင်းဘက်ကလည်း တုန့်ပြန်မှုတစ်ခု ပြန်ပေးပါသည်။ သူ့အတွက် ကျောင်းတက်လျှင် စီးဖို့ တကယ့်ဈေးအမြင့်ဆုံး နောက်ဆုံးပေါ် မော်ဒယ်လ် ဆိုင်ကယ်လ်တစ်စီးကို ဆုချသည်။

ဆိုင်ကယ်ကို ဝယ်လာပြီး သူ့အား အပ်ပြီးသည်နှင့် ...

"ဘာမှ ပြန်မေးမနေနဲ့။ ဒါ ... မင်း ကျောင်းတက်ရင် စီးဖို့ စီးတော်ယာဉ်၊ ကြိုက်သလို သုံး" ဟု ဆိုပြီးသည်နှင့် သူ့အနီးမှ ထွက်သွားတော့သည်။

သိ၊ နားလည်စ အရွယ်ကတည်းက အတူနေခဲ့သည့်တိုင် လေးလေးကောင်း စိတ်သဘောကို သူ ကောင်းစွာ နားမလည်နိုင်သေး။ မည်သို့ နားလည်ရမှန်းလည်း မသိ။ သူ့ သူငယ်ချင်း သူရိန်နှင့် ထွန်းအောင်ကျော်တို့ကမူ

လေးလေးကောင်းသည် ဤသို့ ကိုလိုကန့်လန့် တဇောက်ကန်း စိတ်ကြောင့်၊ မိန့်မ
မရဘဲ လူပျိုကြီး ဖြစ်နေခြင်းဟု မှတ်ချက်ပေးထားကြသည်။ သူကတော့ ထိုသို့
မထင်။

တစ်ခါတစ်ရံ အဝေးသို့ ဆွေးမြည့်ရီဝေစွာဖြင့် ငေးနေတတ်သော
လေးလေးကောင်း၏ ရင်တွင်း၌ သူ မသိရသော ဇာတ်လမ်းဟောင်းတစ်ပုဒ်
ရှိကောင်း ရှိနေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။

တစ်နေ့နေ့တွင်တော့ လေးလေးကောင်း၏ ရင်တွင်းရာဇဝင်ဟောင်းကို
သူ ဖတ်ခွင့် ရကောင်း ရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

အခန်း- (၂)

"စော်တွေ တယ်များပါလား" ဟု သူရိန်က ဟိုဒီငေးရင်း ရေရွတ်၏။

ထွန်းအောင်ကျော်ကမူ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို သင်လာသည် မသိ။

စီးကရတ် တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ ဖွာရှိုက်နေရင်း ခပ်တည်တည်ဖြင့် ငြိမ်နေသည်။

ကျောင်းဖွင့်စဉ် ဖရက်ရှာလေး တွေရော၊ ကျောင်းသားဟောင်းများပါ

ကျောင်းတက်ရန် တက်ကြွနေကြ၏။ သူတို့လို ပထမနှစ် တက်ခါစ၊

ဖရက်ရှာလေးတွေအဖို့ ယခုလို ပထမဆုံး ကျောင်းဖွင့်ရက်မှာ

ကျောင်းကန်ငါးတိုင်တွင် ထိုင်ရင်း မြင်မြင်သမျှ တွေ့တွေ့သမျှသည်

အထူးအဆန်းလိုဖြစ်နေသည်။ သူက ဒီမီနီခွက်ထဲမှ စပျစ်သီးလေးကို ဆည်ကာ

ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်စဉ် ထွန်းအောင်ကျော်က သူရိန်၊ ဇက်ပိုးကို ဖြောင်းခနဲ

ရိုက်ချလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

"ဟ ... ဘာလဲဟ ... ဘလိုင်းကြီးပါလားကွ"

"မင်းကို ကြည့်နေတာ ကြာပြီ ... မင်းပုံစံက First Year မှန်း သိပ်

သိသာလွန်းနေတယ်၊ ကူဇွေရရ နေစမ်းပါ သူရိန်"

ထွန်းအောင်ကျော်စကားကြောင့် သူရိန်မျက်နှာ မဲ့ရှုံ့သွားသည်။ သူက

ရယ်မောရင်း ...

"ဘယ်လိုကြောင့် First Year မှန်း သိသာနေတာလဲ ထွန်းအောင်ကျော်ရ၊

ရှင်းစမ်းပါဦး"

"ဒီကောင် မျက်လုံးတွေက ဟိုကြည့် ဒီကြည့်၊

ကျိုးကန်းတောင်မှောက်လေ။ တောကနေ အခုမှ မြို့တက်လာတဲ့

အူကြောင်ကြောင်ငနဲလေးမှန်း သိသာမနေဘူးလား၊ တို့ကို သိက္ခာကျအောင်

မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ငသူရိန်ရာ"

သူ သဘောကျစွာ ရယ်မိသည်။ သူရိန်မှာ ဗလာချိုကြီး ဇက်ပိုး အုပ်ခံလိုက်ရသဖြင့် သိပ်ပြီး မကျေနပ်။ စွေစောင်းစောင်းဖြင့် ထွန်းအောင်ကျော်ကို ကြည့်ရင်း အကွက်ကောင်းကို ချောင်းနေသည်။ သူသည် စားလက်စ ခိုမီနိုကို လက်စသတ်လိုက်ပြီးနောက် ...

"ကဲ ... မင်းတို့ နှစ်ကောင် ကိုက်ဖို့ပဲ ချောင်းမနေနဲ့၊ ငါတို့ သုံးယောက်စလုံး ကျောင်းသားကဒ် မရိုက်ကသေးဘူး။ အခု ဆယ့်နှစ်ခွဲနေပြီ၊ ကျောင်းသားကဒ်အတွက် ဓာတ်ပုံသွားရိုက်မယ်၊ ပြီး ရင် အတန်း သွားတက်မယ်၊ ဟုတ်လား"

"ဟာ .. ဒီမှာ စော်လေးတွေ ရှိုးလို့တောင် မဝသေးဘူးကွာ"

သူရိန်က စောဒက တက်၏ ။ ထွန်းအောင်ကျော်က သူရိန်ဇက်ပိုးအား နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်ရန် ရွယ်သည်။ သူရိန်က ရှောင်လင်သိုင်းသမားလို လက်နှစ်ဖက် ကာသည်။

"မင်းယူထားတာ သချာ်မေဂျာနော်၊ ဖွန်ကနော်လော်ဂျီ မေဂျာ မဟုတ်ဘူး"

ထွန်းအောင်ကျော်က သူရိန်ကို လက်ဖြင့် မဖဲ့ရတော့ စကားဖြင့် ဖဲ့ပြန်သည်။ သူက ...

"ကဲပါ ... မင်းတို့ စကားများမနေကြနဲ့၊ ကျောင်းသားကတ် ရိုက်တဲ့ နေရာမှာ ကောင်မလေးတွေ အများကြီး ရှိနေမှာပါ။ အဲဒီ မှာဆို ပိုတောင် ငမ်းလို့ ကောင်းသေး၊ ထကြ"

သည်တော့မှ ထိုနှစ်ယောက် ကမန်းကတန်း ထကာ သူ့နောက် လိုက်ပါလာကြသည်။ Main ကျောင်းဆောင်နှင့် တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်အကြားရှိ ကံကော်တော နောက်ဘက်မှာ ကျောင်းဓာတ်ပုံဆိုင်ဖြစ်သော ဇော်ဇော် ဓာတ်ပုံဆိုင်ရှိသည်။ ထိုဆိုင်မှာပင် သူတို့ ကျောင်းသားကတ်အတွက်

ဒီဂျစ်တယ်လ်ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြရသည်။

ပုံရိုက်ပြီး၍ အတန်းသွားတက်မည်ဟု ပြောသော်လည်း ထိုနှစ်ယောက်က မလိုက်ချင်ကြသေး။ ဓာတ်ပုံ လာရိုက်ကြသော ကျောင်းသူလေးများကို ဗိုလ်အားပြင်းစွာဖြင့် သူတို့ ရှိုးနေကြသည်။

သူက အတန်းချိန် မပျက်ချင်သဖြင့် မနည်း ချောခေါ်ရသည်။ ဒါတောင်မှ သူရိန်က မျက်မှန်လေးဖြင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပိုချောသည်။ ထွန်းအောင်ကျော်ကမူ ပိုနီတေးကေနှင့် တစ်ယောက်က ပိုလှသည်ဟူ၍ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားပြီး အရီးနွား ငှားကျောင်းနေကြသေးသည်။

(ဪ ... တဏှာ ... တဏှာ ... တဏှာထဲမှီသာ တော်တော့သည်။ သုံးဏှာ ... လေးဏှာဆို မလွယ်)

"မျက်မှန်နဲ့ ကောင်မလေးနာမည်က ယမင်းဖြိုးတဲ့ကွ၊ ငါ ... ကံကောင်း ထောက်မစွာ သူနာမည်လေးကို သိခွင့် ရသွားတာ၊ ချစ်စရာလေးကွာ"

"ပုံတုံးကြီးပါ သူရိန်ရာ၊ မင်းဟာမလေးက မမြင်မစမ်းနဲ့ ..."

"ထွမ်း .. ဟေ့ကောင် .. မင်းဟာလေး ပုံစံကရော၊ ကလက်တတ်တတ်နဲ့၊ ဓာတ်ပုံလေး တစ်ခါရိုက်တာကို ပဲများနေတာ မပြီးတော့ဘူး"

"အေးလေ ... မင်းလို ငပိန်းက အလှဆိုတာကို ဘယ် ခံစားတတ်ပါ့မလဲ၊ ဟာဟ ... လေးလုံးကိုမှ သွားကြိုက်ရတယ်လို့၊ ငါ့ ပိုနီတေးလ်လေးကမှ အလန်း ကလေးကွ"

"ဒီမှာ ထွန်းအောင်ကျော်၊ မင်းဆိုတဲ့ ကောင်က ဘာမှ နားလည်ပါးလည် ရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ မျက်မှန်လေးကမှ အလှစစ်လေးကွ၊ မြန်မာဆန်ဆန် ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေး၊ ရတနာ ဆိုတာ အဲဒါမျိုး၊ မင်း ဘာပဲ ပြောပြောကွာ၊ ငါတော့ မျက်မှန်ကလေးကိုပဲ အသည်းစွဲအောင် ရူးရူးမူးမူး ချစ်ပစ်လိုက်တော့မယ်"

“အေးပေါ့လေ ... မမြင်ဖူး မူးကို ဖြစ်ထင်ပေါ့၊ မင်းက ဒီလောက်ပဲ တန်တော့ ဒီလောက်လေးကိုပဲ အဟုတ်ကြီး ထင်နေရှာတာကိုး”

"... .."

ပထမနှစ်များ စုဝေးရာ စာသင်ခန်းအနားကို ရောက်လာသည် အထိ အရည်မရ အဖတ်မရ၊ မစားရ ပမခန်း ပြောဆိုနေကြသော ငနဲနှစ်ကောင်ကို သူက ဘာမှ ဝင်မပြောတော့ဘဲ လွှတ်ထားလိုက်တော့သည်။ သူက ဓာတု ဗျေဒ မေဂျာမို့ စမ်းသီတာ (၅)၊ အခန်း အမှတ် (၄)မှာ စာသင်ရမည် ဖြစ်ပြီး သူရိန်နှင့် ထွန်းအောင်ကျော်တို့ကမူ မတည့်အတူနေ ဆိုသလို မေဂျာတူ ယူထားကြသည်မို့ သချာ် မေဂျာ ပထမနှစ်အတန်းရှိရာ စမ်းသီတာ(၃)၊ အခန်း(၂)မှာ တက်ကြရသည်။

သူနှင့် သူတို့ စာသင်ဆောင်က ကြားမှာ စမ်းသီတာ (၄) တစ်ဆောင်သာ ခြားသည်။ သူတက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်မှတ်သည် အမှတ်မြင့်နေသဖြင့် မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်မှာ ကြိုက်ရာ မေဂျာကို ရွေးချယ် လျှောက်ထားကာ တက်ခွင့်ရခဲ့သော်လည်း သူက ဓာတုဗေဒ မေဂျာကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

စမ်းသီတာ (၅) ရှေ့ရောက်သော အခါ သူသည် သူရိန်တို့ကို နှုတ်ဆန်ပြီးနောက် သူ့အတန်း ရှိရာဘက်သို့ တစ်ယောက်ထဲ လျှောက်လာခဲ့၏ ။ သူတို့ အခန်းထဲမှာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အသစ်များဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်းကားနေကော ဆရာလည်း မဝင်သေးသဖြင့် ဆူခံပွတ်လောရိုက်နေ၏ ။

သူသည် အတန်း၏ နောက်ဆုံးထောင့်မှ ခုံတစ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် အတန်းထဲရှိ အရာရာကို တခဏမျှ အကဲခတ်သည်။ သူတို့ အတန်းမှာ တော်တော်လေး လူများသည်ကို တွေ့ရသည်။ သည်အခန်းက ဓာတုဗေဒ ပထမနှစ် Section-1 ဖြစ်သည်မို့ လူပို၍ များသည် ထင်သည်။ ကျားရော၊ မ၊ ပါ စုစုပေါင်း တစ်ရာ့ငါးဆယ် ဝန်းကျင် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ကာလပေါ် ပေါ်လစီအရ ကျားကတော့ မ၊ လူဦးရေ၏ လေးပုံ တစ်ပုံသာ။

သည်ခေတ်ကြီးမှာ ကျားဦးရေ အတော်နည်းနေသည်ဟု သူ
တွေးမိသည်။ ဒါမျိုးကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အချို့ ငနဲတွေက ရှေးစကားပုံအတိုင်း
ကျင့်သုံးချင်ကြ ပြန်သည်။ ဘာတဲ့ ... မချောဆယ်ယောက် ကိုယ်တစ်ယောက်
ဆိုလား။ အင်း ရှင်းနိုင်လို့ ရှုပ်ကြသည်ပဲ။ ရှုပ်ပေါ့။ ရှင်းနိုင်၍ ရှုပ်သူက
ဘယ်လောက်ပဲ ရှုပ်ရှုပ် သူ့ကိစ္စသူ့ အသာလေး ပြီးအောင် ရှင်းသွားပေမည်။
အချို့တွေကတော့ ရှုပ်သည်ကို အားကျပြီး မအူမလည်နှင့် သုံးယောက်လောက်
တပြိုင်ထဲ ထားရင်းက မရှင်းနိုင်တော့ဘဲ ပုဆိုးမနိုင် ပဝါမနိုင်ဖြင့်
တိုင်ပတ်ကြတော့သည်။

သူသည် ပျင်းပျင်းနှင့် လျှောက်တွေးရင်း ပြုံးနေမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်
စောစောက ဆူညံနေသော အတန်း တစ်ခုလုံး ရုတ်ချည်း တိတ်ဆိတ်သွားသဖြင့်
သူသည် ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာကာ အတန်းရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
အတန်းထဲသို့ ကသုတ်ကယက် ဝင်ချလာသော အရပ်ပုပြတ်ပြတ်၊ အသားညိုညိုနှင့်
ဆရာတစ်ဦးကြောင့် သူ့အပါအဝင် တစ်တန်းလုံးမှ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ
ထိုင်ရာမှ ဝေါခနဲ ထရပ်ကြ၏ ။

"မင်္ဂလာပါ ဆရာ"

“အေးအေး .. မင်္ဂလာပါ တပည့်တို့၊ ဆရာ နည်းနည်း
နောက်ကျသွားတယ်။ ဆောရီးကွာ၊ မင်းတို့ရဲ့ ပထမဆုံး စာသင်ချိန်မှာ အရေးပေါ်
ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် နောက်ကျသွားရတာ ပါ။ ကဲ ... အားလုံး
ထိုင်ကြပါ"

ဆရာ့ စကားအဆုံး အားလုံး ဝေါခနဲ ပြန်၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဆရာက
သူ့အမည်မှာ ဦးထွန်းနောင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးနောက် .. ပထမနှစ်ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားတို့ကို သင်ကြားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးနောက် ... ပထမနှစ် ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားတို့ သိသင့်သိထိုက်သော တက္ကသိုလ် ပညာရေး၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့်
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝ၏ အနှစ်သာရများအား ရှင်းပြသည်။

"ဒီနေ့က မင်းတို့ရဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၊ ပထမဆုံးရက်၊

ပထမဆုံး စာသင်ချိန်ဆိုတော့ ဆရာ စာမသင်သေးပါဘူး။ မင်းတို့ကို ကျောင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတတွေ ပြောပြီး သူငယ်ချင်း အသစ်တွေ တစ်ယောက်ချင်းစီ ရင်းနှီးသွားအောင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ကြပေါ့။ ကဲ .. ရှေ့ဆုံးတန်းက ဟိုကောင်မလေး စပြီး မိတ်ဆက်ပါဦး။"

အတန်း အရှေ့ဆုံး ထောင့်ဘက်ခုံတန်းမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဆရာက မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက သူ့နာမည်နှင့် နေရပ်ကို မိတ်ဆက်သည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မိတ်ဆက်စကားဆိုကြရင်း စလိုက် နောက်လိုက်ဖြင့် ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းသော စာသင်ချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်တန်းလုံး မိတ်ဆက်အပြီးမှာ ဆရာက Roll တစ်ခုချင်းအလိုက် စာရွက်များ ပေးပြီး အတန်းတက် လက်မှတ် ကောက်ယူသည်။ သူက ပထမ Roll ၏ နောက်ဆုံးတန်းမှာမို့ လက်မှတ်ထိုးရန် အလှည့်ကျဖို့ရာ အတော် စောင့်ရသေး၏ ။

လက်မှတ်များ ထိုးခိုင်းထားစဉ် ဆရာက သူတို့ခေတ်မှ တက္ကသိုလ်နှင့် ယနေ့ခေတ် တက္ကသိုလ်တို့၏ ကွာခြားပုံများ၊ သူ၏ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ အတွေ့အကြုံများကို သည်နေ့ခေတ် နှင့်နှိုင်းယှဉ်လျက် ပြောပြနေသည်။

ထိုအခိုက်မှာ ...

လက်မှတ်ထိုးရမည့် စာရွက်က သူ့ထံရောက်လာသဖြင့် ရှေ့တစ်ယောက်စီမှ လှမ်းယူပြီး ခုံနံပါတ်၊ အမည်နှင့် လက်မှတ်တို့ကို ရေးထိုးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘောလ်ပင်ကို ချကာ သူ့ရှေ့ထိုင်ခုံမှ ကျောင်းသားကို လက်တို့ပြီး စာရွက်ပြန်ပေးရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ...

အတန်းအပြင်မှ လူရိပ်တစ်ခုသည် လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်လာပြီး သူ့နံဘေး နေရာလွတ်တွင် လျင်မြန်စွာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်ကာ သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ လေပစ်ကောင်းနေသော ဆရာကမူ အတန်းနောက်မှ ကိစ္စတွေကို

သတိမမူမိဘဲ ဆက်လက် ဩဝါဒ ခြွေနေဆဲ။

သူသည် နံဘေးသို့လှည့်ကာ သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်လုယူသွားသူကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်၏ ။

နွေကဗျာသည် အတန်းတက်လက်မှတ် ထိုးပြီးမှ စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းကို ဟူးခနဲ ချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ စာရွက်ကို ပြန်ပေးရန်အတွက် နံဘေးမှာ ရှိနေသူကို စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ... သူ့အား မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို မြင်ရ၏ ။

နွေကဗျာသည် ထိုကျောင်းသားကို သွားပေါ်အောင် ပြုံးပြလိုက်ရင်း စာရွက်ကို ပြန်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲနော် .. အဟဲ .. ငါ နောက်ကျသွားလို့ဟ၊ အဲဒါ .. အတန်းချိန် တစ်ချိန် အတန်းတက်လက်မှတ် လွတ်သွားမှာ စိုးလို့၊ စိုးရိမ်ပြီး စာရွက်ကို ကမန်းကတန်း လှမ်းယူတာ၊ နင့်လက်ထဲက လုယူသလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ဆောရီး”

ဟု မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြောမှ ထိုကျောင်းသားက စာရွက်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ယူပြီး ရှေ့ခုံတန်းမှ တစ်ယောက်ထံ ပို့လိုက်သည်။ လက်မှတ် စာရွက်သည် တဆင့်တဆင့် ဖြင့် ဆရာထံ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ ဆရာသည် ဩဝါဒကို နိဂုံးချုပ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ အတန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွား၏ ။

"အဲဒါ ... ဘာ၊ ဘာသာ သင်တဲ့ ဆရာလဲဟင်"

ဟု နံဘေးက ကျောင်းသားကို နွေကဗျာ မေးလိုက်သည်။

“Chemisty Paper – (1) ဆရာ၊ ဆရာ ဦးထွန်းနောင်တဲ့”

"ဪ..."

ထိုကျောင်းသားက ဖြေပြီးသည်နှင့် နံရံကို မှီလျက် တံခါးပေါက် အပြင်ဘက်ကို လှမ်းငေးနေသည်။ နွေကဗျာသည် ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ဖြင့် နေရင်းက ပျင်းရိလာ၏။ သည်အတန်းထဲက တစ်ယောက်နှင့်မှပင် မသိသေး။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အခြားမေဂျာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်မို့ နွေကဗျာ အဖို့ သည်အတန်းသည် တကယ်ကို အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် နွေကဗျာသည် အခြားသူများထက်စာလျှင် နည်းနည်းလေး ပိုရင်းနှီးသလိုလို ရှိသည့် နံဘေးမှ ကိုယ်တော်ချောနှင့် မိတ်ဖွဲ့လျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိသည်။

မသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်မှ သည်ပုဂ္ဂိုလ်လေးက စတိုင်လ် ခပ်မိုက်မိုက်လေးပင် ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသွားသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ့်ဘက်က စပြီး မိတ်ဆတ်ဖို့ကိုတော့ နွေကဗျာ နည်းနည်း တွန့်နေမိသည်။ ကြည့်ဦးလေ .. ငေးမောနေပုံက ရုပ်တည်ကြီးဖြင့်။

"ဟိတ် ... နောက်တစ်ချိန်က ဘာအချိန်လဲ ... နင် သိသလား"

ဟု နွေကဗျာက အကြောင်းရှာ၍ မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူက နွေကဗျာ ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လာကာ "ဟင်" ခနဲ ထူးပြီး မေးဆတ်ပြသည်။ ပြီးမှ ...

"ဪ ... အင်္ဂလိပ်စာ အချိန်၊ နင် အချိန်စာရင်း ကူးမထားဘူးလား"

"ဟင့်အင်း ငါ့မှာ မရှိသေးဘူး"

"အင်း ... ဒါဆို နေဦး"

သူက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်၍ အိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခုကို နှိုတ်ထုတ်ကာ ပေးသဖြင့် လှမ်းယူပြီး ဖြန့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စာရွက်ထဲမှ အချိန်စာရင်းကို အမြန် ကူးယူလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးပဲနော် ..."

စာရွက်ကို သူ့လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးရင်း ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုသည်။
သူက ပြုံးပြကာ "ရပါတယ်" ဟု ပြန်ဖြေသည်။ သည်လိုဆိုပြန်တော့ သူက မဆိုး။
ခင်ဖို့ကောင်းသားပါလားဟု နွေကဗျာစိတ်ထဲက မှတ်ချက်ပေးလိုက်မိသည်။

"နင့်နာမည် .. ဘယ်လို ခေါ်လဲ"

"ငါ့နာမည် ... အင်း ... ငါ့နာမည် ပြေရန်ကောင်း"

"ပြေရန်ကောင်း"

နွေကဗျာ သူ့နာမည်လေးကို တီးတိုးရေရွတ်ကြည့်သည်။ ကြည့်စမ်း
သူ့နာမည်က တစ်မျိုးလေးပါလား။

"နင့်နာမည်လည်း မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ" ဟု သူက ပြန်မေးသည်။

"နွေကဗျာ ... မိုင် နိမ်း အစ် ... နွေကဗျာ"

နွေကဗျာသည် သူ့အား အသာပြုံးပြလိုက်ပြီး ကိုယ့်နာမည်ကို ကိုယ်
မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ သူက ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြုပြီး ...

"နင့် ကြည့်ရတာ ဒီအတန်းမှာ သူငယ်ချင်း မရှိသေးဘူး ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ... ဘယ်သူနဲ့မှ မခင်ဘူး။ တစ်ယောက်ထဲ"

"ငါလည်း နင့်လိုပါပဲ၊ တစ်ယောက်ထဲ ကြောင်တောင်တောင်
ဖြစ်နေတာ၊ အတော်ပဲ ... နင်နဲ့ငါ ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်ကြရအောင်"

သူက ပွင့်လင်းစွာ ပြောလာသည်။ နွေကဗျာသည် သဘောကျစွာဖြင့်
ခေါင်းညိတ်လိုက်၏ ။

"အိုကေ ..." ဟု ခပ်မြူးမြူးလေး ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူတို့
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ကြသည်။ ကိုယ့်

ကိုယ်ရေးအကျဉ်းကို အကြမ်းဖျင်း ပြောပြကြသည်။ ပြေရန်ကောင်းက ပေါင်မြို့မှ ဖြစ်ပြီး ကျောင်းတွင် အဆောင်ငှားနေကြောင်း ပြောပြသောအခါ နွေကဗျာကလည်း ပြန်မိတ်ဆတ်ရသည်။

"ငါက မြို့ထဲကပဲဟ၊ အလယ်လမ်းမှာ နေတာ"

"ကျောင်းကားနဲ့ လာတာလား"

"ဟာ ... နင်ကလည်း၊ ဆိုင်ကယ်လ် ဒီလောက် ပေါနေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ ကျောင်းကားနဲ့ သွားရ လာရ ပျင်းစရာကြီး၊ ပြီးတော့ အဲဒီ ကျောင်းကားကြီးတွေက ဦးအောင်ဇေယျ လက်ထက်ထဲက မြန်မာပြည်ရောက်လာတဲ့ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေ၊ စီးရ မပျော်ဘူး၊ ငါ ဆိုင်ကယ်လ်စီးရတာ ပဲ ကြိုက်တယ်"

နွေကဗျာ စကားကြောင့် သူ ရယ်၏ ။

"ဒါနဲ့ ... နင့်နာမည်က မိုက်တယ်နော်၊ နာမည် အစစ်ပဲလား"

"ဟ ... အစစ်ပေါ့၊ နာမည်က အတုရှိမလားဟ"

"သိပါဘူး၊ တမင် ထွင်ပြီး ပေးထားတာလားလို့"

"ငါ အဲဒီ လောက် ပေါတောတော နိုင်နေသလား နွေကဗျာရဲ့၊ အင်း ... နင့်နာမည်ကလည်းလှတယ်နော်၊ နွေကဗျာတဲ့၊ ဘာလဲ .. ရုပ်ရှင် မင်းသမီး မေကဗျာကို အားကျပြီး ပေးထားတာလား"

"ဘာမှ မဆိုဘူး၊ ငါမွေးတုန်းက မေကဗျာဆိုတာ သူငယ်တန်းလောက်ပဲ ရှိဦးမှာ၊ ဟဲ့ ... ဒါနဲ့ အင်္ဂလိပ် ဆရာမက အခုထိ မလာသေးပါလား၊ (၂) နာရီတောင် ကျော်နေပြီ"

"ဟုတ်ပါ၊ အချိန်လွန်နေပြီ၊ ဒီနေ့ မလာဖြစ်တော့ဘူး ထင်တယ်"

နွေကဗျာသည် ပျင်းလာသလိုလို ရှိသဖြင့် ကျောတစ်ချက် ဆန့်ရင်း အတန်းထဲသို့ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။ အတန်းထဲတွင်

မိန်းကလေးများသည် ကျွတ်စီကျွတ်စီဖြင့် ဆူညံနေကြ၏။ ရယ်သံများ၊ တွတ်ထိုးစကားသံများ၊ ဆူပွတ်နေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ပြေရန်ကောင်းက ထရပ်လိုက်ရင်း နွေကဗျာဟု ခေါ်သဖြင့် သူ့အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ငါ အဆောင်ပြန်တော့မယ် . နွေကဗျာ၊ နင် အတန်းချိန် ဆက်တက်ဦးမယ် မဟုတ်လား"

"ဟင် ... ပြန်တော့ဖို့လား၊ ငါ တစ်ယောက်ထဲ ကျန်နေတော့မှာပေါ့၊ မထူးပါဘူး၊ ငါလည်း အိမ်ပြန်တော့မယ်"

ပြေရန်ကောင်းက ရယ်သည်။

"အခုမှ စိတ်တူကိုယ်တူ ဘော်ဒါ ရတော့တယ် ... ဟားဟား"

နွေကဗျာလည်း သူနှင့် အတူ လိုက်ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ဦး အတန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

"ဟဲ့ ... ပြေရန်ကောင်း၊ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါဟ၊ နင်ကလည်း ... ငါ့ကို စောင့်ခေါ်လေ"

ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် လျှော်နေရာမှ ပြေရန်ကောင်း ခြေလှမ်းအရှိန်ကို လျော့ချလိုက်သည်။

"ဆောရီး .. ဆောရီး ... လောသွားလို့၊ နင့်ဆိုင်ကယ်လ် ဘယ်မှာ ရပ်ထားသလဲ"

"ကံ့ကော်တောမှာလေ၊ Main ရှေ့က ကံ့ကော်တောမှာ"

"ငါလည်း အဲဒီ မှာပဲ ရပ်ထားတာ၊ အင်း ... မနက်ဖြန် (၉)နာရီလောက် လာခဲ့လေ၊ အတန်းချိန် ရှိတယ်"

"အင်း .. လာမှာပေါ့၊ ဘာအချိန်လဲ"

“ AM (မြန်မာ့ ရေးရာ)”

"ဟုတ်ပြီ ... မနက်ဖြန်ကျမှ ဆုံကြတာပေါ့"ဆိုင်ကယ်လ် ရပ်ထားရာ၊
နေရာသို့ ရောက်တော့ နွေကဗျာက သူငယ်ချင်း အသစ်စက်စက်လေးကို
နှုတ်ဆတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်လ်ကို သွားထုတ်သည်။ ပြေရန်ကောင်း ကတော့
သူသူငယ်ချင်းများကို ခဏစောင့်ဦးမည်ဟု ဆိုကာ ကံ့ကော်ပင်အောက်
ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်နေသည်။ နွေကဗျာသည် ဆိုင်ကယ်လ်မောင်းထွက်လာရင်း
သူ့ရှေ့မှ အဖြတ် သူ့ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သောအခါ သူကလည်း
ပြန်လည် ပြုံးပြလျက် လက်ယမ်း နှုတ်ဆက်၏ ။

အမိပမိ လမ်းအတိုင်း မောင်းထွက်လာရင်း နွေကဗျာ ပြုံးနေမိသည်။
ပထမနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်း စတက်တက်ချင်း၊ ပထမဦးဆုံး ကျောင်းဖွင့်ရက်မှာ
ပထမဆုံး ခင်မင်ရသည့် သူငယ်ချင်း အသစ်စက်စက်လေးတစ်ယောက်တော့ ရခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။
